Πώς Ιρλανδοί φοιτητές κέρδισαν μια νίκη για την Παλαιστίνη

Οι φοιτητές στο Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου (Trinity College) της Ιρλανδίας διοργάνωσαν μια κατασκήνωση αλληλεγγύης και διαπραγματεύτηκαν με επιτυχία μια συμφωνία με το πανεπιστήμιο για την αποεπένδυση από ισραηλινές εταιρείες. Ο Ντέιβιντ Λάντι, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου, μας λέει πώς συνέβη αυτό.

Οι φοιτητές του Πανεπιστημίου του Δουβλίνου, που είναι γνωστό τα τελευταία χρόνια για τον κεντρικό του ρόλο στη μυθοπλασία της Σάλι Ρούνεϊ (Sally Rooney), διοργάνωσαν αυτή την εβδομάδα κατασκήνωση διαμαρτυρίας σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό.

Στις ΗΠΑ, Πανεπιστήμια όπως το Κολούμπια, το Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας και του Λος Άντζελες, απάντησαν σε παρόμοιες κατασκηνώσεις καλώντας την αστυνομία να διαλύσει βίαια και να συλλάβει τους διαμαρτυρόμενους. Το Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου αντιθέτως, διαπραγματεύθηκε με τους διαμαρτυρόμενους και έφτασε σε μια συμφωνία αποεπένδυσης από τις ισραηλινές εταιρείες.

Είναι ένα παράξενο συναίσθημα. Όχι μόνο νικήσαμε αλλά η νίκη οφείλεται σε εμάς. Πώς συνέβη αυτό;

Προφανώς, τα εύσημα πρέπει να πάνε στους φοιτητές, που υποτίθεται ότι έχουν μνήμη χρυσόψαρου και πηδάνε από τον έναν αγώνα στον άλλον. Στην πραγματικότητα, αγωνίζονταν με συνέπεια στο πλαίσιο Μποϊκοτάζ, Αποεπένδυση και Κυρώσεις (BDS), τουλάχιστον από το 2015.

Μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα, αποκτούσαν ικανότητες και μετέδιδαν τη σχετική μνήμη από τη μια φουρνιά στη επόμενη, ξεπερνώντας εμπόδια και κυρώσεις από το Πανεπιστήμιο και κερδίζοντας νίκες : Υιοθέτηση της Αποεπένδυσης από τη Φοιτητική Ένωση (SU), στήριξη της Φοιτητικής Ένωσης για το κίνημα BDS, αποεπένδυση του Πανεπιστημίου από τις εταιρείες όπλων.

Εννοείται ότι όλες αυτές οι νίκες χαρακτηρίστηκαν ανεπαρκείς και ασήμαντες από ανθρώπους που -πώς αλλιώς να το θέσουμε- δεν τους αρέσουν οι φοιτητές καθόλου. Οι φοιτητές πολύ σοφά αγνόησαν αυτούς τους ανθρώπους.

Ο τρέχων φοιτητικός σύλλογος είναι ριζοσπαστικός και αγωνιστικός. Έχει τις ικανότητες και το ρεπερτόριο δράσεων που χρειάζονται για την άμεση δράση. Επιπλέον, οι άνθρωποι που υπερασπίζονται τον εαυτό τους —κάνοντας καμπάνιες για τα ενοίκια και τα δίδακτρα— έχουν επίσης την τάση να υπερασπίζονται και τους άλλους.

Αυτό δημιούργησε τις προϋποθέσεις για να κάνουν συστηματικές παρεμβάσεις διατάραξης της κανονικότητας αλλά και ενημέρωσης, ως απάντηση στη συνενοχή του Πανεπιστημίου στη γενοκτονία του Ισραήλ. Μετά από τα γεγονότα στο Κολούμπια, η δημιουργία μιας κατασκήνωσης διαμαρτυρίας στο Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου και η αντιπαράθεση των φοιτητών με τις πανεπιστημιακές αρχές ήταν περίπου αναπόφευκτη.

Το προσωπικό επίσης έχει σημασία —και ιδιαίτερα οι διάφορες μορφές αλληλεγγύης μεταξύ του προσωπικού και των φοιτητών, που σήμαιναν ότι οι φοιτητές δεν ήταν απομονωμένοι. Οι φοιτητές είχαν καλή σχέση με τους φύλακες τους πανεπιστημίου. Ταυτόχρονα, το παράρτημα των Πανεπιστημιακών υπέρ της Παλαιστίνης του Πανεπιστημίου του Δουβλίνου προσέφερε την πλήρη του στήριξη στην κατασκήνωση διαμαρτυρίας.

Πριν από αυτό, η ομάδα μας κινητοποιήθηκε και ενημέρωσε το προσωπικό με ανοιχτές επιστολές, με ακαδημαϊκές διαλέξεις και με προσωπικές επαφές. Απευθυνθήκαμε γραπτώς στις διοικητικές αρχές, συναντηθήκαμε με την κοσμήτορα Λίντα Ντόιλ (Linda Doyle), που είναι το αντίστοιχο των προέδρων των πανεπιστημίων στην Αμερική, όπως η Μινούς Σαφίκ του Κολούμπια. Επίσης, διοργανώσαμε τις δικές μας διαμαρτυρίες - πάντοτε διακριτές αλλά και σε σύνδεση με τις φοιτητικές ομάδες.

Αυτό βοήθησε να διασφαλιστεί ότι ακόμη και η μερίδα του προσωπικού που διαφωνούσε με τη διατάραξη της ομαλότητας που προκαλούσαν οι φοιτητές —ακούσαμε παράπονα για τα αθώα παγκάκια που χρησιμοποιήθηκαν για να μπλοκαριστεί η είσοδος στο *Leabhar Cheanannais*— μπορούσε να καταλάβει ότι οι φοιτητές είχαν καλούς λόγους να διαμαρτύρονται. Οι πράξεις τους είχαν νομιμοποίηση.

Επίσης, η πανεπιστημιακή κοινότητα είναι υπαρκτή και βαρύνουσα. Όταν οι πανεπιστημιακές αρχές απείλησαν να επιβάλουν ένα τεράστιο πρόστιμο 214.000 ευρώ στους φοιτητές για τη δράση τους, οι παλαιότεροι απόφοιτοι οργανώθηκαν και απαίτησαν να ακυρωθεί. Οι επίτιμοι του πανεπιστημίου (διακεκριμένοι ακαδημαϊκοί) συναντήθηκαν και προέτρεψαν να υπάρξει συμβιβασμός.

Ο τελευταίος παράγοντας στον οποίο οφείλουμε να αναφερθούμε είναι η ίδια η διοίκηση. Όλοι οι προαναφερθέντες παράγοντες σήμαιναν ότι η καταστολή, όπως την έχουμε δει σε άλλα πανεπιστήμια, δεν ήταν πραγματικά επιλέξιμη δυνατότητα σε αυτή την περίπτωση. Όμως, έτσι κι αλλιώς δεν υπήρχε περίπτωση το Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου να βάλει στις ταράτσες ελεύθερους σκοπευτές. Προς τιμήν της, η ηγεσία του Πανεπιστημίου ενδιαφερόταν για την ασφάλεια των διαμαρτυρόμενων.

Ούτε και είναι ιδεολογικά αντιπαλαιστινιακή αυτή η ηγεσία —και σε αυτό το σημείο η αντίθεση με άλλα πανεπιστήμια είναι έντονη. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν ειλικρινά σοκαρισμένοι από τη σφαγή στη Γάζα. Μίλησαν μαζί μας και, ενώ θα πρέπει να ομολογήσω ότι δεν το πίστευα εκείνη της στιγμή, μας άκουγαν, έστω και με το ένα μόνο αυτί.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, όταν διαταράχθηκε η κανονικότητα του Πανεπιστημίου, η ηγεσία του να προτιμά να την επαναφέρει αποκλείοντας ένα κράτος που διαπράττει γενοκτονία και όχι φιμώνοντας

μεγάλο μέρος της πανεπιστημιακής κοινότητας ούτε -έτσι θα ήθελα να πιστεύω- την ίδια της τη συνείδηση.

Τώρα λοιπόν, το Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου παίρνει σε σχέση με το απαρτχάιντ στο Ισραήλ τον ίδιο ηγετικό ρόλο με εκείνον που είχε παλαιότερα σε σχέση με το απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική. Ελπίζω αυτός ο απολογισμός να φανεί χρήσιμος και σε άλλους που προσπαθούν να πιέσουν τα πανεπιστήμιά τους να αναλάβουν αυτό τον ηγετικό ρόλο.

Μετάφραση: Σωτήρης Σιαμανδούρας

Πηγή: jacobin.com 9 Απριλίου